

Kniha Daniel — číslo sedmdesát jedna

Prorocká tapiserie: Odhalení čtyř ohavností v osmé kapitole Ezechiele a jejich významu v moderní době

Jeff Pippenger

2024-02-04

Čtyři ohavnosti z osmé kapitoly Ezechiele představují čtyři generace novodobého Izraele a počátek novodobého Izraele byl předobrazem počátkem starověkého Izraele. Obě tyto počáteční dějiny dosvědčují konec novodobého Izraele při brzy přicházejícím nedělním zákoně. O obou počátcích Izraele, jak starověkého doslovného, tak novodobého duchovního, svědčí počáteční dějiny severního království Izraele při jeho oddělení od Judy.

Když starověký Izrael postavil zlaté tele, právě vyšel z Egypta jako naplnění proroctví, které oznamovalo, že z něj Bůh učiní království. Příběh Jeroboáma, prvního krále severního království Izraele, zahrnuje právě tyto charakteristické rysy. Jeroboám uprchl do Egypta před Šalomounovým hněvem. Prorok Achijáš mu dal prorocké zaslíbení, že bude ustanoven králem nad deseti z dvanácti kmenů. Než se toto proroctví naplnilo, Jeroboám uprchl do Egypta, aby mezi sebe a Šalomouna vložil odstup, dokud Šalomoun nezemřel.

I stalo se v tom čase, když Jeroboám vycházel z Jeruzaléma, že jej na cestě našel prorok Achijáš Šíloňský; a byl oděn novým pláštěm; a oni dva byli sami na poli. Tu Achijáš uchopil nový plášť, který měl na sobě, a roztrhl jej na dvanáct kusů. A řekl Jeroboámovi: Vezmi si deset kusů, neboť tak praví Hospodin, Bůh Izraele: Hle, vytrhnu království z ruky Šalomounovy a dám tobě deset kmenů. (Jemu však zůstane jeden kmen pro služebníka mého Davida a pro Jeruzalém, město, které jsem si vyvolil ze všech kmenů Izraele.) Protože mě opustili a klaněli se Aštoret, bohyni Sidónských, Kemošovi, bohu Moábských, a Milkómovi, bohu synů Amónových, a nechodili po mých cestách, aby činili to, co je správné v mých očích, a zachovávali má ustanovení a má nařízení, jako David, jeho otec. Avšak nevezmu celé království z jeho ruky, nýbrž jej učiním knížetem po všechny dny jeho života pro Davida, svého služebníka, kterého jsem vyvolil, protože zachovával má přikázání a má ustanovení. Ale vezmu království z ruky jeho syna a dám je tobě, totiž deset kmenů. A jeho synovi dám jeden kmen, aby David, můj služebník, měl vždy přede mnou světlo v Jeruzalémě, městě, které jsem si vyvolil, abych tam vložil své jméno.

A vezmu tě a budeš kralovat nade vším, po čem touží tvá duše, a budeš králem nad Izraelem. A stane se, budeš-li naslouchat všemu, co ti přikazuji, a budeš chodit po mých cestách a činit, co je správné v mých očích, zachovávaje má ustanovení a má přikázání, jako činil David, můj služebník, že budu s tebou a vybuduji ti pevný dům, jako jsem vybudoval Davidovi, a dám ti Izrael. A pro toto budu soužit símě Davidovo, ale ne navěky. Proto se Šalomoun snažil usmrtit Jarobeáma. Jarobeám však vstal a uprchl do Egypta k Šíšakovi, králi egyptskému, a byl v Egyptě až do smrti Šalomouna. Ostatní pak skutky Šalomounovy a vše, co činil, i jeho moudrost, cožpak to není zapsáno v knize skutků Šalomounových? Doba, po kterou Šalomoun kraloval v Jeruzalémě nade vším Izraelem, byla čtyřicet let. I zesnul Šalomoun se svými otci a

byl pohřben v městě Davida, svého otce; a na jeho místě kraloval jeho syn Rechabeám. 1 Královská 11,28–43.

Po smrti krále Šalomouna mělo být království rozděleno a Jarobeám se měl stát králem nad deseti severními kmeny, zatímco Šalomounův syn Rechabeám měl kralovat v Jeruzalémě. Dříve než došlo k rozdělení kmenů, musel Jarobeám vyjít z Egypta.

I šel Rechabeám do Šekemu, neboť celý Izrael přišel do Šekemu, aby ho ustanovil králem. A stalo se, když o tom uslyšel Jarobeám, syn Nebatův, který byl dosud v Egyptě, (neboť uprchl před králem Šalomounem a Jarobeám bydlel v Egyptě,) že pro něj poslali a povolali ho. I přišel Jarobeám a celé shromáždění Izraele a mluvili k Rechabeámovi řkouce: Tvůj otec učinil naše jho těžkým; nyní tedy ulehči těžkou službu svého otce a jeho těžké jho, které na nás vložil, a budeme ti sloužit. I řekl jim: Odejděte ještě na tři dny, a pak se ke mně vraťte. A lid odešel. 1 Královská 12,1–5.

Příběh o tom, jak pošetile jednal Rechabeám během oněch tří dnů, klade vinu na jeho pošetilé odmítnutí rady starců, avšak oddělení kmenů bylo předpověděno, takže by k němu tak jako tak došlo tak či onak. Zde stojí za povšimnutí pro budoucí článek, že proces oddělení byl výslovně označen jako tři dny. Obě království se během dějin milleritů opět stávají jedním královstvím, a když se severní a jižní kmeny během milleritské historie stanou jedním královstvím, děje se tak v časovém období příchodu tří andělů ze čtrnácté kapitoly Zjevení. Tito tři andělé v milleritské historii byli předobrazeni třemi dny Rechabeáмова rozhodnutí. Oněch čtyřicet šest let, během nichž tři andělé přicházeli od roku 1798 do roku 1844, bylo také třemi symbolickými dny, o nichž Kristus v druhé kapitole Janova evangelia prohlásil, že budou zapotřebí, aby pozdvihl zničený chrám, avšak tato část studie je určena pro budoucí článek.

Když Rechabeám po třech dnech vynesl svůj pošetilý výrok, království se rozdělilo.

Když tedy celý Izrael viděl, že je král nevyslyšel, lid odpověděl králi slovy: Jaký podíl máme na Davidovi? Nemáme dědictví v synu Jišajově. Do svých stanů, Izraeli! Nyní hleď na svůj vlastní dům, Davide. I odešel Izrael do svých stanů. Ale nad syny Izraele, kteří bydleli v judských městech, kraloval Rechabeám. Potom král Rechabeám poslal Adorama, který byl nad dávkou; ale celý Izrael jej ukamenoval, takže zemřel. Proto král Rechabeám pospíšil, aby nastoupil do svého vozu a uprchl do Jeruzaléma. Tak se Izrael vzbouřil proti domu Davidovu až do tohoto dne. A stalo se, když celý Izrael uslyšel, že se Jarobeám navrátil, že pro něj poslali, povolali jej do shromáždění a ustanovili ho králem nad celým Izraelem; nikdo nenásledoval dům Davidův kromě samého pokolení Judova. 1 Královská 12,16–20.

Proroctví, že Jarobeámovi bude dáno království, se naplnilo, a naplnilo se v době, kdy vyšel z Egypta. Jarobeám, žárlivý na Boží svatyni v městě Jeruzalémě, v městě, které si Bůh vyvolil, aby tam vložil své jméno, začal napodobovat svatyni, kněžstvo a bohoslužebný řád, o němž bylo ustanoveno, že se má vykonávat pouze v Jeruzalémě. Dílo Jarobeámovo při zřízení padělaného systému bohoslužby v severních deseti kmenech je přímou paralelou ke vzpouře Áronově a zlatému teleti, a tak poskytuje další svědectví nejen o brzy přicházejícím nedělním zákonu, ale také o vzpouře roku 1863.

I řekl Jeroboám ve svém srdci: Nyní se království navrátí domu Davidovu. Jestliže tento lid bude chodit obětovat v domě Hospodinově v Jeruzalémě, tehdy se srdce tohoto lidu opět obrátí k jejich pánu, k Roboámovi, králi judskému; a zabijí mne a navrátí se k Roboámovi, králi judskému. Proto se král poradil a udělal dvě zlatá telata a řekl jim: Je pro vás příliš namáhavé chodit nahoru do Jeruzaléma; hle, tví bohové, Izraeli, kteří tě vyvedli z egyptské země. A jedno postavil v Betelu a druhé umístil v Danu. A tato věc se stala hříchem; neboť lid chodil uctívat před jedno z nich, až do Danu. Také zřídil dům výšin a ustanovil kněze z nejnižších vrstev lidu, kteří nebyli ze synů Léviho. A Jeroboám ustanovil slavnost v osmém měsíci, patnáctého dne toho měsíce, podobnou slavnosti, která byla v Judsku, a obětoval na oltáři. Tak učinil v Betelu, obětoval telatům, která udělal; a ustanovil v Betelu kněze výšin, které zřídil. Tak obětoval na oltáři, který udělal v Betelu, patnáctého dne osmého měsíce, totiž v měsíci, který si vymyslel ze svého vlastního srdce; a ustanovil slavnost pro syny Izraelovy; a obětoval na oltáři a pálił kadidlo. 1 Královská 12,26–33.

Jarobeámovo povstání poskytuje další linii pravdy, kterou lze položit přes Áronovo povstání, povstání protestantského rohu v roce 1863 a povstání republikánského rohu při brzy přicházejícím nedělním zákonu, a tím rozšiřuje prorocké svědectví. Při povstání Áronova zlatého telete Pán změnil ustanovený způsob výběru kněžstva.

Před vzpourou měl prvorozený z každého kmene vstoupit do kněžství. Při Áronově vzpouře se zlatým teletem však stál při Mojžíšovi pouze kmen Lévi. Z tohoto důvodu Bůh změnil ustanovený způsob, jímž byli do kněžství povoláváni muži, a od té chvíle tvořila kněžstvo pouze rodina Lévi.

Když Mojžíš viděl, že lid je obnažený, neboť Áron jej obnažil k jeho hanbě před jeho nepřáteli, postavil se Mojžíš do brány tábora a řekl: Kdo je na Hospodinově straně? Ať přijde ke mně. I shromáždili se k němu všichni synové Lévi. A řekl jim: Toto praví Hospodin, Bůh Izraele: Připašte každý svůj meč k boku, procházejte sem i tam od brány k bráně po celém táboře a zabijte každý svého bratra, každý svého druha a každý svého bližního. I učinili synové Lévi podle Mojžíšova slova; a padlo toho dne z lidu kolem tří tisíc mužů. Exodus 32,25–28.

Jeroboám napodobil dílo, které Bůh vykonal při Áronově vzpouře, když Bůh povolal nové kněžstvo z kmene Lévi, neboť Jeroboám „ustanovil kněze z nejnižších vrstev lidu, kteří nebyli ze synů Léviho“. Vzpouře na počátku království severních deseti kmenů je paralelou Áronovy vzpoury a tancujících bláznů. Ke vzpouře došlo po vyjití z Egypta, jako naplnění proroctví, které zaslibovalo, že bude ustanoveno království. V obou případech bylo ustanoveno nové kněžstvo, což představovalo změnu oproti dřívějšímu řádu výběru kněží.

Áronova vzpoura se zlatým teletem se opakovala, avšak Jeroboám ji zdvojnásobil, neboť zhotovil dvě zlatá telata a umístil je do dvou měst. Město Dan představuje státnictví, neboť Dan znamená „soudit“, a město Bét-el představuje církevnictví, neboť Bét-el znamená „dům Boží“. Zlatá telata nesla tutéž symboliku jako Áronovo tele, avšak s přidaným svědectvím o spojení církve a státu, jak je znázorněno těmito dvěma městy. Tele bylo nejvyšší formou pohanské oběti, a proto představuje padělek oběti Kristovy. Zlato je symbolem Babylóna a tele bylo obrazem šelmy. Právě tak jako Áron ustanovil falešný den bohoslužby, i Jeroboám ustanovil slavnost a postaral se, aby datum této slavnosti nebylo v souladu s dobou pravé bohoslužby v Jeruzalémě.

Všechny prvky brzy přicházejícího nedělního zákona jsou zastoupeny v Jeroboámově svědectví o vzpouře: falešná oběť (tele), falešný Kristus (oltář), obraz šelmy (spojení církve a státu), falešný den bohoslužby (neděle) a padělané kněžství.

Počátek starověkého Izraele, počátek deseti severních kmenů jako království i počátek adventismu mají všechny tytéž prorocké prvky a společně vymezují prorocké prvky brzy přicházejícího nedělního zákona. Starověký Izrael vyšel z egyptského otroctví, Jeroboám vyšel z Egypta, kam uprchl, aby unikl Šalomounovu pronásledování, a milleritský adventismus právě vyšel z otroctví papežství.

Levíjské kněžství bylo ustanoveno při Áronově vzpouře, padělané kněžství z nejnižších z lidu bylo zřízeno ve svědectví Jeroboámově, a když Pán vstoupil do smlouvy s milleritským adventismem, byli podle Petra millerité „vyvolený rod, královské kněžstvo, svatý národ, lid zvláštní, abyste zvěstovali ctnosti toho, který vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla.“ Světlo, k němuž byli millerité povoláni, bylo světlo Millerových drahokamů, znázorněných na dvou tabulích Habakukových, jež byly v dějinách Áronovy vzpoury předobrazeny dvěma deskami Desatera. Tma, z níž byli vyvedeni, byla temným středověkem papežské nadvlády, jenž byl předobrazen temnotou egyptského otroctví.

Když Kristus pozvedl chrám, který byl pošlapáván jak pohanstvím, tak papežstvím, učinil tak během čtyřiceti šesti let, od roku 1798 do roku 1844. Když chrám vystavěl, tehdy jako Posel smlouvy náhle přišel do svého chrámu 22. října 1844, neboť vystavěl chrám, který byl pošlapán a zničen, a také očistil kněžstvo, jež bylo představováno kmenem Lévi.

Kdo však bude moci obstát v den jeho příchodu? A kdo se udrží, až se ukáže? Neboť je jako oheň taviče a jako louh valchářů. I posadí se jako tavič a čistíč stříbra; a očistí syny Léviho a přechistí je jako zlato a stříbro, aby přinášeli Hospodinu oběť ve spravedlnosti. Tehdy bude oběť Judy a Jeruzaléma příjemná Hospodinu jako za dnů dávných a jako v letech minulých. Malachiáš 3,2–4.

Dne 22. října 1844 Kristus náhle přišel do svého chrámu a vstoupil do smlouvy s lidem, který byl představován levitským kněžstvím; avšak do roku 1863 zopakovali Áronovu vzpouř a milleritské kněžstvo přešlo v kněžstvo laodicejské, jak je znázorněno Jarobeámovým kněžstvím z nejnižších z lidu a Áronovými tančícími blázny. Avšak svědectví o Jarobeámově vzpouře obsahuje širší svědectví o vzpouře roku 1863. Když Jarobeám uvedl svůj falešný systém bohoslužby, byl z Jeruzaléma poslán prorok, aby Jarobeámovu vzpouřu pokáral, jak je to předobrazeno tím, že milleritský adventismus byl veden k přijetí soboty Desatera jako dne odpočinku.

Když adventismus přijal světlo třetího anděla a svatyni, představoval výčitku těm protestantům, kteří odmítli přibývajícím světlo odpečetění, jež začalo v době konce roku 1798. Tak jako starověký Izrael ve svém egyptském otroctví zapomněl na sobotu, i církev na poušti do příchodu roku 1798 na sobotu zapomněla. Přibývajícím světlo poselství o hodině soudu, které přinesli millerité, nakonec vedlo ke svatyni a k Božímu zákonu.

To světlo přišlo 22. října 1844 a představovalo pokárání falešného uctívání těch, kteří byli povoláni zcela vyjít z falešných nauk katolicismu. Uctívání slunce je znamením autority katolicismu nad církvemi, které se navrátily do jeho lůna. Toto pokárání je znázorněno při Jeroboámově ustanovení jeho falešného systému uctívání.

A Jeroboám ustanovil slavnost v osmém měsíci, patnáctého dne toho měsíce, podobnou slavnosti, která je v Judsku, a obětoval na oltáři. Tak učinil v Bételu, obětuje telatům, která zhotovil; a v Bételu ustanovil kněze výšin, které zřídil. Tak obětoval na oltáři, který zhotovil v Bételu, patnáctého dne osmého měsíce, totiž v měsíci, jež vymyslelo jeho vlastní srdce; a ustanovil slavnost pro syny Izraele; a obětoval na oltáři a páčil kadidlo. A hle, přišel muž Boží z Judy do Bételu skrze slovo Hospodinovo; a Jeroboám stál při oltáři, aby páčil kadidlo. I zvolal proti oltáři skrze slovo Hospodinovo a řekl: Ó oltáři, oltáři, tak praví Hospodin: Hle, domu Davidovu se narodí syn, jménem Jóšijáš; a na tobě bude obětovat kněze výšin, kteří na tobě páčí kadidlo, a lidské kosti budou páleny na tobě. A téhož dne dal znamení a řekl: Toto je znamení, o němž Hospodin promluvil: Hle, oltář se roztrhne a popel, který je na něm, se vysype. I stalo se, když král Jeroboám uslyšel slovo muže Božího, který zvolal proti oltáři v Bételu, že vztáhl od oltáře svou ruku a řekl: Chopte se ho.

A ruka, kterou proti němu vztáhl, uschla, takže ji nemohl přitáhnout zpět k sobě. Také oltář se roztrhl a popel se vysypal z oltáře podle znamení, které muž Boží dal slovem Hospodinovým. I promluvil král a řekl muži Božímu: Obměkči nyní tvář Hospodina, svého Boha, a modli se za mne, aby mi byla ruka navrácena. A muž Boží prosil Hospodina, a králova ruka mu byla navrácena a byla jako dříve. Potom řekl král muži Božímu: Pojď se mnou domů, občerstvi se, a dám ti odměnu. Ale muž Boží řekl králi: I kdybys mi dal polovinu svého domu, nepůjdu s tebou, ani nebudu na tomto místě jíst chléb ani pít vodu. Neboť tak mi bylo přikázáno slovem Hospodinovým: Nejez chléb, nepij vodu a nevracej se cestou, kterou jsi přišel. I šel jinou cestou a nevrátil se cestou, kterou přišel do Bét-elu. 1 Královská 12,32–13,10.

Spolu se vzpourou zlatých telat ve svědectví Árona a Jarobeáma je do jeho svědectví zahrnuto i skutečné uvedení falešného systému uctívání, který Jarobeám ustanovil. Toto uvedení představuje rozdíl mezi uctíváním, které se mělo konat v Jeruzalémě, a Jarobeámovým padělaným systémem. Od roku 1798 až do roku 1844 Pán vyváděl svůj lid z temnoty papežské nadvlády do podivuhodného prorockého světla, znázorněného třemi anděly ze čtrnácté kapitoly Zjevení. Protestantské církve toto světlo odmítly a tím se roku 1844 staly dcerami katolicismu.

Jeroboámovo uctívání bylo předobrazem katolického systému bohoslužby a v jeho příběhu severní království Izraele představuje falešný systém katolicismu, v němž se protestanti v dějinách milleritů rozhodli setrvat. Symbolem tohoto systému je uctívání slunce.

Věrné a moudré panny, které 22. října 1844 vstoupily do Nejsvětější svatyně, představovaly pokárání protestantům, kteří se právě navrátili pod vliv katolicismu a stali se dcerami Říma. Při zavedení Jeroboáмова padělaného systému bohoslužby přišel prorok z Judy a pokáral Jeroboáma, čímž předobrazil věrné panny, které vstoupily do Nejsvětější svatyně a byly vedeny k tomu, aby rozpoznaly Boží zákon. Příběh onoho proroka a jeho pokárání Jeroboáma je při zvažování vzpoury roku 1863 velmi poučný, avšak tento příběh musí vyčkat, dokud nebude k počátku připojen i

konec.

Počátky starověkého Izraele, Jeroboáмова království a novodobého Izraele se všechny navzájem shodují a společně poskytují trojí svědectví o konci zemské šelmy ze Zjevení třinácté kapitoly při brzy přicházejícím nedělním zákoně. Věrní Milleritští adventisté se 22. října 1844 stali pravým protestantským rohem zemské šelmy, a učinili tak v dějinách, které započaly v době konce roku 1798. Rok 1798 byl počátkem šestého království biblického proroctví, Spojených států, a ustanovením pravého protestantského rohu adventismu ve Spojených státech. V těchto počátečních dějinách je znázorněna závěrečná historie Spojených států, neboť Ježíš vždy znázorňuje konec nějaké věci jejím počátkem.

Tři počáteční svědkové starověkého, novodobého a Jeroboáмова Izraele znázorňují konec zemské šelmy, avšak je zde také jiný závěr, který je třeba předem uvést, než bude vyloženo svědectví proroka, jenž přišel z Judy a pokáral Jeroboáma. Dějiny závěru, které je třeba zahrnout, jsou závěrem severního a jižního království Izraele, jak je představuje prorok Ezechiél.

Nemělo by se zapomínat, že to, co nyní ilustrujeme, je skutečnost, že vzpoura roku 1863 je označena prvním ohavnostným činem z osmé kapitoly Ezechiele, jímž byl obraz žárlivosti. Jakmile se budeme zabývat koncem severního a jižního království, jak je znázorněn u Ezechiele, budeme mít více než dostatek důkazů k potvrzení, že vzpoura roku 1863 byla ilustrována vzpourou Árona a Jeroboáma a že označuje počátek první ze čtyř generací laodicejského adventismu.

V příštím článku budeme v tomto studiu pokračovat.

I stalo se ke mně opět slovo Hospodinovo: Ty pak, synu člověčí, vezmi si jednu hůl a napiš na ni: Judovi a synům Izraelovým, jeho společníkům. Potom vezmi jinou hůl a napiš na ni: Josefovi, hůl Efraimovu, a všemu domu Izraelovu, jeho společníkům. A spoj je jednu s druhou v jednu hůl, aby se v tvé ruce staly jednou. A až k tobě promluví synové tvého lidu a řeknou: Neoznámíš nám, co tím míníš? Odpověz jim: Toto praví Panovník Hospodin: Hle, vezmu hůl Josefovu, která je v ruce Efraimově, i kmeny Izraelovy, jeho druhy, a připojím je k němu, totiž k holi Judově, a učiním z nich jednu hůl, takže budou jednou v mé ruce. A hole, na které píšeš, budou v tvé ruce před jejich očima. A řekni jim: Toto praví Panovník Hospodin: Hle, vezmu syny Izraelovy zprostřed pohanů, kam odešli, a shromáždím je odevšad a uvedu je do jejich země:

A učiním z nich v zemi na izraelských horách jeden národ, a jeden král bude králem nade všemi nimi; a již nebudou více dvěma národy ani již nebudou vůbec rozděleni ve dvě království. Ani se již více neposkrvni svými modlami ani svými ohavnostmi ani žádným ze svých přestoupení; ale vysvobodím je ze všech jejich obydlí, v nichž hřešili, a očistím je; a tak budou mým lidem a já budu jejich Bohem. A David, můj služebník, bude králem nad nimi, a všichni budou mít jednoho pastýře; budou také chodit podle mých soudů a budou zachovávat má ustanovení a plnit je. A budou bydlet v zemi, kterou jsem dal svému služebníkovi Jákobovi, v níž bydleli vaši otcové; a budou v ní bydlet oni i jejich synové i synové jejich synů navěky; a David, můj služebník, bude jejich knížetem navěky. Kromě toho s nimi uzavřu smlouvu pokoje; bude to s nimi smlouva věčná; a upevním je, rozmnožím je a postavím svou svatyni uprostřed nich navěky. Také můj stánek bude s nimi; ano, já budu jejich Bohem a oni budou

mým lidem. A pohané poznají, že já Hospodin posvěcuji Izrael, až má svatyně bude uprostřed nich navěky. Ezechiel 37:15–28.